

ДЪДОВАТА ВЪРБАНОВА ПАНИЧКА

Когато българските войници минаха границата, въ Добруджа настана голямо вълнение. Загърмяха черковните камбани. Втурнаха се добруджанци да посрещат милите братя българи. Задръстиха бълвите пшеница на равнината. Развяха копринени знамена. Конни дружини полетяха срещу родната войска. Подъ джови арки преминаха стройните войници, окичени с вънци и китки. През всичките села минаха освободителите, само през Глухаре не минаха. Два дена стояха глухарчени с китки въ ржце и чакаха. Очитъ имъ се изгледаха. Цвѣтето имъ повѣхна. Никой не дойде.

— Много ни е далечъ селото отъ голѣмия пѣтъ, затуй не се отбиха при насъ! — рече Пано кметъ.

— А бе, тѣ, навѣрно, не знаятъ, че има село Глухаре въ Добруджа, — обади се една невѣста.

— Щомъ като тѣ не дойдоха при насъ, хайде ние да имъ проводимъ единъ човѣкъ въ Добричъ. Той да имъ рече: Добре дошли, братя! — И да се върне, — извика Димо Ковачъ.

— Кого да проводимъ?

— Кого ли? — Най-стария. Ще проводимъ дѣдо Върбана. Нему прилича да свърши тая работа. Стѣгай си царвулите, дѣдо Върбане!

— Ще ида, — согласи се дѣдо Върбанъ,

стариятъ грънчаринъ. — Защо да не ида? Още утре заминавамъ.

Прибра се старецътъ въ грънчарницата и се замисли. Не може да тръгне съ праздни ржце. Трѣбва да занесе нѣщо на онѣзи юнаци съ голѣмите коне. Но какво да имъ занесе? Мисли, мисли, най-сетне реши. Запретна ржкави, замѣси глина и измайстори една прѣстена паничка. Метна я въ пещъта, изпече я, нашари я съ цвѣтове. Светна она я ми ти паничка — чудо стана. Дигна се сутринята дѣдо Върбанъ, спусти паничката въ торбичката и тръгна за Добричъ. По пѣтя фучаха автомобили, гръмолѣха каруци, бързаха пешаци. Всички слизаха къмъ голѣмия градъ, където се бѣха настанили полковетъ. Надвечеръ, капналь отъ умора, напращень и почернѣль, дѣдо Върбанъ влѣзе въ Добричъ. Попита

... Два дена стояха глухарчени съ китки въ ржце и чакаха. Очитъ имъ се изгледаха ...